

blikket kunne hyde, og Følgen deraf vil være, at Røedyrkingen vil blive standset. Det vilde jeg anse for en stor Ulykke for de Egne, hvor den nu finder Sted. Det vilde være en Ulykke for Fabrikkerne, hvori der er sat store Kapitaler, det vilde være en Ulykke for Landbrugerne, og det vilde være en endnu større Ulykke for Arbejderne. Ved de 6 Fabrikker, vi have her i Landet, betales der i Markerne og ved Fabrikkerne over 1 Mill. Kr. alene i Arbejdsløn. Dersom Sukkerroeindustrien skulde standse, vilde alt-aa denne Fortjeneste ikke tilfalde Arbejderne længere. Jeg vilde derfor anse det for en stor Ulykke, om dette Lovforslag ikke maatte gaa igjennem i en saadan Skikkelse, at Fabrikkerne bleve i Stand til at betale Mere for Koerne, end de i Dieblikket kunne. Jeg tillader mig ogsaa at gjøre det høie Thing opmærksomt paa, at de paagældende Egne, hvor Sukkerroe dyrkingen finder Sted, høre til Landets allerfrugtbarreste og folkerigeste Egne, og at det derfor er Egne, der svare en forholdsvis meget stor Stat, og at de derfor ogsaa med Nette kunne gjøre For- dring paa, at der tages Hensyn til dem under de trykkende Forhold, som vi leve under for Dieblikket. Jeg kan derfor ikke være med til at anbefale det Ændringsfor- slag, som Flertallet har stillet til dette Lov- forslag; jeg kan ikke finde, at forskjellige Pa- ragrafer her saaledes med Nette kunne stry- ges. Med Hensyn til § 2 kan jeg slutte mig til Mindretallets Forslag; hvorfor beholde vi ikke § 1? Der svares, at Agerbruget kommer til at betale den Stat, som der vil blive lagt i Told paa Mais. Den meste Mais, som udføres, bruges ikke som Foder- stof, men i Brænderierne, idet det kun er $\frac{1}{6}$, der bruges som Foderstof. Men vi have i vore egne Produkter her i Landet tilstrække- lige Foderstoffer, som kunne erstatte Maisen, og det er, jeg tør ikke sige den almindelige Mening, men jeg veed, at der er mange Landmænd, der have den Mening, at for hver Krone, vi lægge paa hver Tønde Mais i Told, vil Bygget stige 1 Kr. i Pris. Byg- get er den Kornsort, der dyrkes mest her i Landet, og tillige den Kornsort, hvoraf vi udføre mest. Vi trænge ikke til Maisen, thi vi have Foderstof nok. I Statistisk Tabel- værk over Indførsel og Udførsel i Femaaret 1880—84 oplyses det, at vi have udført 54 Mill. Pund Korn mere, end vi have indført; det kan alt-aa ikke siges, at vi trænge til Mais. Men betaler det sig alligevel for Brænderierne at bruge Mais, selv naar Skatten er lagt paa, saa vilde vi der faae en Indtægt, som vi igjen kunne lade komme Landbruget til Gode paa anden Maade.

Jeg vilde derfor anse det for heldigt, om der blev lagt Told paa Mais, dels for at vore egne Produkter kunne stige i Pris, og dels ogsaa for at faae et godt Statteemne. Med Hensyn til § 3, da kan jeg ikke rigtig fatte, at det skulde være saa skadeligt for den danske Sukkerfabrikation, om man ned- satte Tolden paa St. Croix Sukker med 8 pCt. Det vilde blive en meget ubetydelig Nedsættelse; den vilde variere mellem $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{5}$ Dre pr. Pund, medens derimod de i § 2 foreslaaede Toldnedsættelser vilde variere fra $3\frac{1}{2}$ —2 Dre. Jeg tror derfor ikke, at St. Croix Sukker vil blive i Stand til at konkurrere med dansk Røesukker. Der vil kun blive indført saa meget, som Raffina- derierne skulle bruge ved Siden af Røesuk- keret. Dersom Indtægten gennem § 1 kunde blive saa stor, at den kunde dække Tabet ved Opgivelse af Tolden paa Kul, vilde jeg anse det for meget heldigt, om denne Para- graf blev staaende. Kultolden er en bety- delig Beskatning, hvis Ophævelse jo ikke alene Sukkerfabrikkerne vilde nyde Godt af, men ogsaa alle andre Fabrikker. Sukkerfabriken i Nykjøbing betaler saaledes 7,000 Kr. i Stat af Stentul. Jeg vil derfor helst tage Loven som den er, med den Tilføining til § 1, som Mindretallet har foreslaet.

Neergaard: Som Medforslagsstiller til det af et Mindretal stillede Forslag vil jeg sige et Par Ord. Jeg kan i alt Væ- sentligt henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtreds (Clausen), der har langt større Sagkundskab paa dette særlige Omraade, end jeg kan rose mig af at være i Besiddelse af. Det forekommer mig, at saasnart der er Tale om Toldspørgsmaal, bør vi ikke altfor meget gaa efter visse faste Doktriner, vi bør i dette som i alle andre Lovgivningsspørgsmaal tage praktiske Hensyn, og forsaavidt Mod- standen mod det, man kalder Bestyttelse, kan begrundes derved, at man ikke vil fordyre Varerne for Forbrugerne, saa gaar jeg saa fuldt som Nogen mod Bestyttelse. Jeg vilde ikke kunne være med til en Forhøielse af Bestyttelsen, naar man derved vilde fordyre de almindelige Forbrugsartikler for den store Befolkning. Det Toldprogram, som maa være det, vi i Pragis skulle stille henimod her i Landet, er derfor efter min Mening det, at vi skulde begynde med at hæve Tol- den paa Naa- og Hjælpestoffer og søge en forholdsvis Nedsættelse af Bestyttelsen, saa- ledes at Forbrugerne kunne faae Varerne billigere, uden at man dog, ved pludselig at hæve Bestyttelsen for hidtil bestyttede Gr- hverv, aldeles ruinerer dem. Der behøves